

333.

**ROZPORZĄDZENIE PREZYDENTA
RZECZYPOSPOLITEJ**

z dnia 25 czerwca 1929 r.

**w sprawie formy zapewnienia w postępowaniu kar-
nem przez świadków, biegłych, tłumaczy i przy-
sięgłych zgodnego z prawem spełnienia ich
obowiązku.**

Na podstawie art. 112, 141 § 1 i 391 § 3 kode-
ksu postępowania karnego z dnia 19 marca 1928 r.

(Dz. U. R. P. Nr. 33, poz. 313) i uchwały Rady Mi-
nistrów z dnia 19 czerwca 1929 r. zarządzam co na-
stępuje:

§ 1. Dla osób, które nie składają przysięgi z zachowaniem form, przewidzianych w art. 111 (141, 391 § 3) kodeksu postępowania karnego z dnia 19 marca 1928 r. (Dz. U. R. P. Nr. 33, poz. 313), wprowadza się w postępowaniu karnem określone niniejszem rozporządzeniem formy zapewnienia, że obowiązek świadka, biegłego, tłumacza lub przysięgłego spełnią zgodnie z prawem. Przed odebraniem zapewnienia sędzia (przewodniczący) uprzedza

składających zapewnienie w myśl art. 113 § 3 i art. 112 § 2 (141) k. p. k. Przepis art. 113 § 1 (141) k. p. k. ma odpowiednie zastosowanie.

§ 2. Wyznawcy religii mahometańskiej (muzułmańskiej) składają przysięgę w następujących rotach:

Rota dla świadków:

„Przysięgam Panu Bogu Wszechmogącemu i Wszechwiedzącemu przed Świętym Jego Koranem, że będę mówił szczerą prawdę, niczego nie ukrywając z tego, co mi jest wiadome. Tak mi Panie dopomóż. Wallahi, Billahi, Taillahi”.

Rota dla biegłych (tłumaczy):

„Przysięgam Panu Bogu Wszechmogącemu i Wszechwiedzącemu przed Świętym Jego Koranem, że powierzone mi obowiązki biegłego (tłumacza) wykonam z całą sumiennością i bezstronnością. Tak mi Panie Boże dopomóż. Wallahi, Billahi, Taillahi”.

Podczas wygłaszania roty przysięgający ma nakrytą głowę.

Użycie „Koranu” do ważności przysięgi nie jest konieczne. Jeżeli jednak w sądzie znajduje się Koran, należy Go przed przysięgającym złożyć na stole, otwarty na dowolnej stronie. Przysięgający podczas wygłaszania roty może położyć rękę na Koranie lub podnieść do góry wskazujący palec prawej ręki, a po wygłoszeniu roty ucałować Koran. Zachowanie tych form podnosi świętość przysięgi.

§ 3. Osoby wyznania karańskiego wygłaszają rotę przysięgi jako świadkowie według art. 111 § 1, jako biegli (tłumacze) według art. 133 § 1 kodeksu postępowania karnego, trzymając obie ręce opuszczone w dół i nie nakrywając głowy.

Do ważności zapewnienia nie jest konieczne, ani dodanie na końcu przysięgi wyrazów liturgicznych „Ant etém adyndán Tenryniń Amen”, ani ucałowanie po przysiędze księgi Pisma Świętego „Tojra”. W miarę możliwości należy jednak zachować te formy podnoszące świętość przysięgi.

§ 4. Od osób należących do związków wyznaniowych menonitów, baptystów, ewangelicznych chrześcijan i adwentystów Dnia Siódmego, którym ich religja nie dozwala składania przysięgi, odbiera się przyrzeczenie w formie uroczystej następującej: Sędzia (przewodniczący) odbierający przyrzeczenie wygłasza następującą formułę zapytania:

Formuła dla świadków:

„Zgodnie z nauką Chrystusa Pana, która nakazuje, aby mowa wasza była tak — tak, nie — nie, pytam się Pana (Panią), czy jako świadek będziesz mówił (a) szczerą prawdę, niczego nie ukrywając z tego, co ci jest wiadome? — odpowiedz Pan (Pani) szczerem: tak!”.

Formuła dla biegłych (tłumaczy):

„Zgodnie z nauką Chrystusa Pana, która nakazuje, aby mowa wasza była: tak — tak, nie — nie, pytam się Pana (Panią), czy powierzone ci obowiązki biegłego (tłumacza) wykonasz z całą sumiennością i bezstronnością? — odpowiedz szczerem: tak!”.

Po wygłoszeniu formuły zapytania przez sędziego składający przyrzeczenie odpowiada jednym słowem „tak”.

§ 5. Osoby nienależące do żadnego prawnie uznanego wyznania i osoby należące do wyznań, którym ich religja nie dozwala składania przysięgi, a niewymienione w § 4, składają uroczyste przyrzeczenie w następujących rotach:

Rota przyrzeczenia dla świadków:

„Przyrzekam uroczyście, że będę mówił szczerą prawdę, niczego nie ukrywając z tego, co mi jest wiadome”.

Rota przyrzeczenia dla biegłych (tłumaczy):

„Przyrzekam uroczyście, że powierzone mi obowiązki biegłego (tłumacza) wykonam z całą sumiennością i bezstronnością”.

Podczas wygłaszania roty, przyrzekający trzyma obie ręce opuszczone w dół, a po jej wygłoszeniu potwierdza przyrzeczenie podaniem ręki sędziemu (przewodniczącemu składowi sądu). Podanie ręki nie jest konieczne do ważności przyrzeczenia.

§ 6. Osoby nienależące do żadnego prawnie uznanego wyznania mogą oświadczyć, że według ich przekonań religijnych odpowiada im bardziej, niż przyrzeczenie, przewidziane w § 5, zachowanie jednej z form, przewidzianych w art. 111 k. p. k. lub w §§ 2, 3, 4 niniejszego rozporządzenia (rozmaite sekty nieuznane). Osoba korzystająca z tego prawa winna oświadczyć, którą formę wybiera i wyjaśnić z jakiego powodu (przynależność duchowa do sekty chrześcijańskiej, niechrześcijańskiej). Świadka lub biegłego (tłumacza) należy uprzedzić, że wyjaśnienie udziela pod odpowiedzialnością za nieprawdziwe zeznania (art. 107, 141 k. p. k.).

§ 7. Przepisy §§ 2 — 6 mają odpowiednie zastosowanie do form zapewnienia, składanych przez przysięgłych.

Przewodniczący w razie potrzeby rozdziela przysięgłych na grupy według ich wyznań i odbiera od każdej osobno zapewnienia, wygłaszając formułę stosownie do okoliczności w liczbie mnogiej lub pojedynczej.

Do formuły, przewidzianej w art. 391 § 1 k. p. k., przysięgły dodaje w wypadku, przewidzianym w § 2 rozporządzenia niniejszego, wyrazy „Wallahi, Billahi, Taillahi”, w wypadku zaś, przewidzianym w § 3 rozporządzenia niniejszego może dodać wyrazy: „Ant etém adyndán Tenryniń Amen”.

W wypadku, przewidzianym w § 4, formułę, przewidzianą artykułem 390 k. p. k., rozpoczyna się zapytaniem jak w § 4, poczem następują wyrazy „ pytam się Panów (Pana), czy w sprawach ” i dalej jak w art. 390 k. p. k., kończąc wyrazami — „odpowiedzcie (odpowiedz Pan) szczerem: tak”. Przysięgły odpowiada jednym słowem „tak”.

W wypadku, przewidzianym w § 5, przewodniczący rozpoczyna formułę wyrazami „Przyrzekacie (Przyrzekasz Pan) uroczyście ” — przysięgły zaś zapewnia wyrazami „Przyrzekam uroczyście”.

§ 8. Wykonanie niniejszego rozporządzenia porucza się Ministrowi Sprawiedliwości.

§ 9. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem 1 lipca 1929 r.

Prezydent Rzeczypospolitej: *I. Mościcki*

Prezes Rady Ministrów: *Switalski*

Minister Sprawiedliwości: *St. Car*